

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 210

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 709 din 5 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală	2-5	178.	— Hotărâre pentru excluderea unor părți de imobile expropriate prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2014 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al obiectivului de investiții „Autostrada Sebeș—Turda”, precum și modificarea suprafețelor expropriate aferente imobilelor identificate la pozițiile număr curent 4153, 4154, 4155 și 4161 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2014
Decizia nr. 754 din 21 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ.....	5-8		14-15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
175. — Hotărâre pentru aprobarea listei terenurilor agricole situate în extravilan pentru proiectul de importanță națională în domeniul gazelor naturale „Conducta de transport gaze naturale DN 250 Pojorâta—Vatra Dornei”	9-13	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
176. — Hotărâre privind suplimentarea pe anul 2020 a sumei prevăzute ca justă despăgubire aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 620/2013 privind modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.638/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Varianta ocolitoare a orașului Bacău, pe DN 2 — etapa I”, „Varianta ocolitoare a orașului Brașov, pe DN 1”, „Varianta ocolitoare a orașului Mediaș, pe DN 14”, „Varianta ocolitoare a orașului Reghin, pe DN 16 și DN 15” și „Varianta ocolitoare a orașului Târgu Mureș, pe DN 13 și DN 15”, precum și declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire Bacău”	13-14	3.139/2019. — Ordin al ministrului culturii pentru modificarea Ordinului ministrului culturii și identității naționale nr. 2.883/2019 privind clasarea în Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea Chilia nord, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică A, schimbarea de grupă valorică din B în A a monumentelor istorice clasate în Lista monumentelor istorice cu denumirile Mănăstirea Sărăcinești, Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Clopotniță, Zid de incintă, situate la adresa poștală satul Valea Cheii, Str. Principală nr. 49, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea, precum și pentru modificarea Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.314/2004 privind aprobarea Listei monumentelor istorice, actualizată, și a Listei monumentelor istorice dispărute	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 709

din 5 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Stoian Anton, Alexandra Corina Anton, Violeta Anișoara Anton, Alexandru Alin Ezaru, Dochița Ezaru, Ștefan Ionuț Ezaru și de Vasilică Marian Ochian în Dosarul nr. 2.123/287/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.363D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 291/RC din 30 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.123/287/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Stoian Anton, Alexandra Corina Anton, Violeta Anișoara Anton, Alexandru Alin Ezaru, Dochița Ezaru, Ștefan Ionuț Ezaru și de Vasilică Marian Ochian cu ocazia verificării admisibilității în principiu a unei cereri de recurs în casație formulate de către părțile civile.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât motivele de recurs în casație, precum și soluțiile ce pot fi pronunțate privesc exclusiv acțiunea penală — cu eventuala influență a acesteia asupra laturii civile a cauzei penale —, fără să existe motive de recurs în casație care să poată fi invocate de către partea civilă și partea responsabilă civilmente exclusiv în ceea ce privește latura civilă, deși Codul de procedură penală prevede atât dreptul la recurs în casație al părții civile și al părții responsabile civilmente, cât și soluțiile instanței cu privire la recursul în casație care vizează greșita soluționare a laturii civile. Arată că, potrivit prevederilor art. 436 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, partea civilă și partea responsabilă

civilmente au dreptul să declare recurs în casație atât în ceea ce privește latura civilă, cât și referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă. De asemenea, dispozițiile art. 448 alin. (2) din Codul de procedură penală fac referire la situația în care recursul în casație vizează greșita soluționare a laturii civile. Prin urmare, dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală nu se corelează cu prevederile art. 436 alin. (1) lit. c) și ale art. 448 alin. (2) din același cod. Astfel, partea civilă și partea responsabilă civilmente se află într-o imposibilitate obiectivă de a contesta considerentele hotărârii pronunțate în apel, întrucât motivele de recurs în casație — prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală — se limitează doar la latura penală a cauzei, având în vedere că nu conțin prevederi specifice acțiunii civile. Așadar, părții civile și părții responsabile civilmente le este îngădit accesul la justiție, fiind creată o situație discriminatorie în privința acestor părți, în condițiile în care, în realitate, doar procurorul și inculpatul au posibilitatea declarării recursului în casație. Invocă în acest sens considerentele Deciziei nr. 540 din 12 iulie 2016, prin care Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională. Astfel, prin analogie cu cele reținute în decizia mai sus menționată, consideră că exigențele dreptului la un proces echitabil impun asigurarea verificării pe calea recursului în casație — și la inițiativa părții civile și a părții responsabile civilmente, în calitatea acestora de titulari ai acestei căi extraordinare de atac — a legalității deciziilor pronunțate în apel, exclusiv cu privire la latura civilă a cauzei penale.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală nu creează discriminare între diferiții titulari ai dreptului de a promova recurs în casație, întrucât aceștia au posibilitatea de a uza de calea de atac în condiții asemănătoare, în concordanță însă cu poziția lor procesuală și cu specificul interesului procesual urmărit. Prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în drepturi. De asemenea, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu limitează nici accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil al părților civile, de vreme ce această categorie de părți are posibilitatea de a promova calea de atac în condiții și pentru motive similare celor recunoscute celorlalți participanți la proces. Efectele distincte ale motivelor de casare incidente asupra soluției dispuse în latura penală a cauzei — comparativ cu cea dispusă în acțiunea civilă — derivă din particularitățile celor două categorii de acțiuni și din specificul poziției părților, fără a contraveni exigențelor constituționale invocate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în contextul noii politici penale în care se urmărește asigurarea celerității procesului penal, au fost restrânse cazurile de casare numai la anumite motive de nelegalitate, fiind eliminate cele formale și fără un impact major asupra legalității. Consideră că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii sau discriminări, astfel că sunt conforme cu prevederile art. 16 din Constituție.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 490 din 30 iunie 2016, în sensul că prevederile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale. În acest sens arată că restrângerea de către legiuitor a titularilor dreptului de a formula cerere de recurs în casație la cei prevăzuți de dispozițiile art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală și a motivelor de casare la cele stabilite de prevederile art. 438 alin. (1) din același cod este justificată de finalitatea recursului în casație, aceea de verificare a conformității hotărârilor atacate cu regulile de drept aplicabile, precum și de natura acesteia, aceea de cale extraordinară de atac. Referitor la criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor de lege criticate prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, apreciază că nici acestea nu pot fi reținute, deoarece finalitatea recursului în casație este aceea de a înlătura erorile de drept comise de instanțele de apel, prin raportare la cazuri de casare expres și limitativ prevăzute de lege. Totodată, necesitatea îndreptării hotărârilor penale definitive contrare legii trebuie conciliată cu autoritatea de lucru judecat a acestor hotărâri și cu nevoia de a asigura stabilitatea raporturilor juridice formate pe baza lor. Prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație, legiuitorul a urmărit atât degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și asigurarea specificului acestei căi extraordinare de atac. În plus, dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală constituie reguli de procedură, iar acestea pot fi stabilite numai prin lege, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, pct. 1 fiind modificat, iar pct. 2—6, 9, 10, 13 și 14 fiind abrogate prin prevederile pct. 266 și, respectiv, ale pct. 267 din cuprinsul art. 102 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „(1) *Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri:*

1. *în cursul judecății nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;*

2—6. *abrogate*

7. *inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală;*

8. *în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal;*

9—10. *abrogate*

11. *nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată;*

12. *s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege;*

13—14. *abrogate.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 215 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iunie 2019, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

15. În acest sens, prin decizia citată anterior, paragrafele 13—23, Curtea a observat că — spre deosebire de situația analizată prin Decizia nr. 783 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, care a vizat recursul drept cale ordinară de atac —, potrivit noului Cod de procedură penală, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită recurs în casație, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive, soluționarea recursului în casație fiind dată în competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Codul de procedură penală a revenit, astfel, la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, constând în fond și apel, ceea ce înseamnă că în recurs nu se rejudecă fondul cauzei, ci se apreciază dacă hotărârea dată corespunde sau nu legii. Potrivit dispozițiilor art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală, titularii dreptului de a promova calea extraordinară de atac a recursului în casație sunt: procurorul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal, precum și partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă.

16. Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, motivele de recurs în casație sunt limitate. De asemenea, conform prevederilor art. 438 alin. (2) din Codul de procedură penală, situațiile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor. Prin urmare, toate celelalte motive de netemeinicie sau nelegalitate a unei hotărâri judecătorești pot fi invocate doar prin intermediul apelului sau al contestației. Motivele de recurs în casație prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală vizează: nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente; condamnarea inculpatului pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; încetarea în mod greșit a procesului penal; lipsa constatării sau constatarea greșită a grațierii pedepsei aplicate inculpatului și aplicarea de pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege.

17. Raportând prevederile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală la scopul recursului în casație, Curtea a statuat în jurisprudența sa că restrângerea de către legiuitor a sferei cazurilor în care se poate face recurs în casație la cele prevăzute de textul de lege criticat este justificată de finalitatea instituției analizate — aceea de verificare a conformității hotărârilor atacate cu regulile de drept aplicabile — și de natura acesteia — de cale extraordinară de atac. Curtea a reținut că, așa cum reiese și din expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație — prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală —, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului căii extraordinare de atac a recursului în casație, astfel că mai multe dintre motivele de recurs din reglementarea anterioară au fost introduse de legea nouă drept cazuri de contestație în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac (Decizia nr. 424 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 21 august 2015, paragraful 15, Decizia nr. 699 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragraful 23, Decizia nr. 743 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, paragrafele 27 și 28, Decizia nr. 490 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016, paragrafele 23 și 24, și Decizia nr. 517 din 6 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 8 noiembrie 2017, paragraful 22).

18. Prin Decizia nr. 215 din 9 aprilie 2019, mai sus menționată, Curtea a observat că unele dintre motivele de casare reglementate de textul de lege criticat pot fi invocate atât cu privire la soluționarea laturii penale, cât și cu privire la soluționarea laturii civile a cauzei, astfel că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală creează discriminare — sub aspectul posibilității invocării cazurilor de casare cu privire la soluționarea laturii civile a cauzei — între partea civilă și partea responsabilă civilmente, pe de o parte, și procuror și inculpat, pe de altă parte.

19. Referitor la principiul egalității în fața legii, Curtea a reținut în jurisprudența sa că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, și Decizia nr. 89 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003). Totodată, Curtea a statuat că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic cu privire la aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, paragraful 19, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragraful 23, Decizia nr. 18 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, paragraful 23, și Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, paragraful 28).

20. Totodată, Curtea Constituțională — făcând referire la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragrafele 35, 38 și 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Larkos împotriva Ciprului*, paragraful 29, și, respectiv, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24) — a reținut că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 12 iunie 2015, paragraful 25, și Decizia nr. 368 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, paragraful 25).

21. Prin Decizia nr. 215 din 9 aprilie 2019, citată anterior, Curtea a constatat că din cele cinci cazuri de casare prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, în limitele cărora instanța de recurs în casație poate examina cauza, primul — necompetența instanței — se referă la încălcarea normelor de procedură, iar celelalte vizează încălcarea legii penale și, contrar criticilor de neconstituționalitate, unele dintre acestea pot avea implicații și în soluționarea acțiunii civile, așa cum a statuat deja Curtea în jurisprudența sa (Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 699 din 29 noiembrie 2016, citată anterior, paragraful 17, și Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, paragraful 22). Sub acest aspect, Curtea a reținut că motivele de casare care au incidență cu privire la soluționarea laturii civile a procesului penal sunt cele prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) pct. 7, 8 și 11 din Codul de procedură penală, cazul de la pct. 12 al articolului menționat vizând exclusiv latura penală a cauzei.

22. Pentru argumentele mai sus arătate, Curtea a statuat că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală nu încalcă principiile fundamentale privind egalitatea în fața legii, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, principii consacrate de prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție.

23. Totodată, Curtea a observat că susținerile cu privire la lipsa de corelare dintre dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe de o parte, și cele ale art. 436 alin. (1) lit. c) și ale art. 448 alin. (2) din același cod, pe de altă parte, sunt formulate cu ignorarea faptului că, oricât de clar ar fi redactată norma legală criticată, subzistă un element inevitabil de interpretare judiciară. În plus, așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederile constituționale pretins violate, iar nu compararea cu alte dispoziții de lege și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la prevederi ori principii ale Constituției (Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23, Decizia nr. 262 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427 din 16 iunie 2015, paragrafele 15 și 16, și Decizia nr. 55 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragrafele 35 și 36).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Stoian Anton, Alexandra Corina Anton, Violeta Anișoara Anton, Alexandru Alin Ezaru, Dochîța Ezaru, Ștefan Ionuț Ezaru și de Vasilică Marian Ochian în Dosarul nr. 2.123/287/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 754

din 21 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ, excepție ridicată de Ghaziri Rami în Dosarul nr. 5.215/120/2014 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2018.

2. La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției domnul avocat Gheorghe Dragomir, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare

este legal îndeplinită. Referitor la procedura de citare în ceea ce îl privește pe autorul excepției, magistratul-asistent referă asupra faptului că acesta a fost citat la adresele indicate în citativul trimis de instanța judecătorească ce a sesizat Curtea Constituțională. Acesta a fost citat la două adrese din România, dovezile de îndeplinire a procedurii de citare întorcându-se cu mențiunea „mutat”. De asemenea, autorul excepției a fost citat la două adrese din străinătate, respectiv în Franța și Liban. În ceea ce privește procedura de citare realizată la adresa din Franța, dova de îndeplinire a procedurii de citare s-a întors cu mențiunea „necunoscut la adresă”. În ceea ce privește procedura de citare realizată la adresa din Liban, dova de îndeplinire a procedurii de citare nu s-a întors. Magistratul-asistent referă asupra prezenței în sală a doamnei Ana Saon, interpret de limba engleză.

3. Președintele Curții Constituționale acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care apreciază că prezența sa acoperă orice viciu de procedură.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere susținerile avocatului autorului excepției, apreciază procedura de citare îndeplinită.

5. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că prezența avocatului autorului excepției înlătură orice viciu în ceea ce privește citarea acestuia.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată. În esență, arată că în cauză au fost propuse și administrate probe în condiții care evocă incidența dispozițiilor legale a căror neconstituționalitate se solicită a fi constatată. În cauza în care autorul excepției a fost judecat, probele au fost propuse și administrate din oficiu de către procuror, ca organ de urmărire penală, și de către instanța judecătorească. Alte probe nu au fost administrate nici în cursul urmăririi penale, nici în cadrul cercetării judecătorești, fiind refuzate toate probele propuse de acuzat. Astfel, în procesul penal, administrarea probelor din oficiu exclude chiar acuzatul de la exercițiul dreptului la apărare, deoarece principiul potrivit căruia organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului nu a fost respectat. Singura probă administrată, care a stat la baza stabilirii vinovăției, a fost o probă administrată, din oficiu, de instanța de judecată. Așa fiind, normele legale care permit ca instanța judecătorească să administreze probe în acuzare sunt neconstituționale, încălcând dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție. Face referire la situația de fapt din dosar, arătând că nici organul de urmărire penală și nici instanța judecătorească nu l-au audiat pe inculpat. În consecință, având în vedere că legea procesuală nouă a adoptat reguli și instituții specifice sistemului adversarial, iar separația funcțiilor judiciare exclude judecătorul de la efectuarea actelor de urmărire penală, rezultă că dispozițiile criticate, care permit judecătorului să administreze din oficiu probe în acuzare, sunt neconstituționale. Solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

7. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Apreciază că instanța judecătorească dispune condamnarea sau achitarea inculpatului numai atunci când este lămurită asupra tuturor aspectelor de fapt și de drept ale cauzei și după examinarea tuturor probelor care se cer a fi administrate. Dreptul la un proces echitabil impune respectarea atât a garanțiilor generale, cât și a garanțiilor specifice procesului penal, exemple în acest sens fiind posibilitatea interogării martorilor în acuzare, convocarea și ascultarea martorilor apărării, cu respectarea principiului contradictorialității. Totuși, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează admisibilitatea, administrarea și relevanța probelor, acestea ținând de legislația internă, aprecierea probelor aparținând instanțelor judecătorești naționale. Împrejurarea că judecătorul poate administra probe noi, cu respectarea garanțiilor anterior menționate, nu încalcă drepturile inculpatului prevăzute de Constituție și Convenție, întrucât probele pot fi atât în acuzare, cât și în apărare, principiul aflării adevărului primând de fiecare dată. Cazul particular al autorului excepției în care nu au fost administrate probe în apărare excedează controlului de constituționalitate efectuat de Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 15 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.215/120/2014, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ, excepție ridicată de Ghaziri Rami cu ocazia soluționării unei cauze penale.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că obligativitatea legii, exprimată de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, reprezintă o exigență a statului de drept constând în obligația tuturor subiecților de drept de a respecta regulile juridice în vigoare, legea neconformă așezământului constituțional devenind inaplicabilă exclusiv după constatarea neconstituționalității acesteia de către Curtea Constituțională. Susține că dispozițiile criticate își au corespondent în cele ale art. 331 din Codul de procedură penală din 1968. Or, cele două legi procesual penale succesive au concepții diferite, corespunzătoare unor realități sociopolitice diferite, astfel cum acestea sunt reflectate de constituțiile succesive pe care fiecare dintre acestea se întemeiază. Astfel, vechiul Cod de procedură penală conține norme de procedură care să satisfacă rigorile statului totalitar, reglementarea urmând exigențele sistemului inchizitorial. Pe de altă parte, prin adoptarea Constituției în perioada postdecembristă a avut loc recunoașterea drepturilor fundamentale ale omului, în considerarea caracterului special al acestora.

10. Susține că, din perspectivă procesual penală, apare necesitatea creării unui cadru legislativ clar, previzibil și accesibil tuturor participanților la efectuarea actului de justiție penală, respectiv așezarea procesului penal pe principii și reguli care, contribuind la buna desfășurare a justiției, asigură respectarea drepturilor fundamentale ale omului. Astfel, a apărut noua concepție a legii procesual penale, în sensul adoptării de reguli și instituții ale sistemului adversarial, în considerarea faptului că acesta este mult mai protectiv pentru drepturile omului, punând individul pe poziție de egalitate cu statul. În acest context, apreciază că noțiunile de „proces echitabil” și „dubiu rezonabil” au fost preluate din acest sistem, impuse și dezvoltate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Corespunzător acestei noi concepții asupra procesului penal, Codul de procedură penală a reglementat desfășurarea acestuia în patru faze procesuale, respectiv urmărirea penală, camera preliminară, judecata și punerea în executare a hotărârilor.

11. Arată că în noua reglementare, potrivit art. 99 din Codul de procedură penală, sarcina probei aparține procurorului, instanța judecătorească nefiind cea care afirmă existența unei situații de fapt în acuzare sau în apărare, astfel că intervenția acesteia sub acest aspect are un rol subsidiar, limitat la situația în care administrarea probelor este necesară pentru formarea convingerii sale. În ceea ce privește invocarea prezumției de nevinovăție, arată că efectivitatea acesteia este asigurată prin reglementarea obligației instanțelor judecătorești de a nu porni de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis fapta, sarcina probei revenind acuzării, iar situația îndoielnică profitând celui acuzat.

12. În concluzie, apreciază că orice persoană supusă unei proceduri penale ar trebui să poată prevedea că în faza judecătii nu pot fi propuse și administrate probe noi de către judecător, cu atât mai puțin probe în acuzare, în mod contrar fiind încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 15 alin. (1), ale art. 20, ale art. 21 alin. (1) și (3), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 124.

13. **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală** apreciază că reglementarea care îi permite să dispună din oficiu administrarea de probe, altele decât cele administrate în cursul

urmării penale, atunci când le consideră necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, nu aduce atingere drepturilor și libertăților consacrate prin Constituție și prin alte legi, invocate de petent, punctual prezumției de nevinovăție și dreptului la un proces echitabil. Probele noi nu sunt făcute pentru a susține acuzarea, ci pentru a contribui la aflarea adevărului, urmărindu-se atingerea standardului probei dincolo de orice dubiu rezonabil, instituit de dispozițiile art. 103 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală.

14. Susține că în practică apar situații în care judecătorul nu se poate limita la probele administrate de procuror sau cele propuse de părți, dacă acestea nu îl conving și se întrevăd alte probe care să înlăture probabilitatea și să conducă la certitudine, cea din urmă dobândindu-se pe bază de dovezi decisive, complete și sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă, pentru ca soluția rezultată din deliberare să fie unicul rezultat cert impus de probe. În accepțiunea instanței, acest fapt constituie argumentul principal pentru care legea procesual penală permite judecătorului, chiar în subsidiar, să administreze din oficiu dovezile pe care le consideră relevante pentru realizarea principiului fundamental al procesului penal reglementat de art. 5 din Codul de procedură penală, acela al aflării adevărului, precum și pentru justa soluționare a cauzei. Instanța asigură inculpatului un proces echitabil, efectuarea unei cercetări judecătorești efective constituind o garanție de natură a confirma realizarea dreptului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectându-i-se persoanei acuzate prezumția de nevinovăție. În procesul penal există o legătură indisolubilă între sarcina probei, ce aparține organelor judiciare, inclusiv instanței de judecată, și prezumția de nevinovăție, aceasta din urmă decurgând din cerința ca nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, constituind o garanție că, în lipsa probelor de vinovăție, aceasta nu poate fi condamnată. Totodată, normele criticate corespund din punct de vedere al clarității, preciziei și previzibilității, modul de formulare regăsit în aceste articole îndeplinind condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, fiind enunțate într-o manieră care permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de acestea, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, să fie capabil să prevadă, într-o manieră rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Textul are o redactare univocă, nefiind susceptibil de o interpretare excesivă sau arbitrară. În concluzie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ, cu următorul conținut:

— Art. 385: *„Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea de probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei pentru administrarea probelor.”;*

— Art. 374 alin. (10): *„Instanța poate dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.”*

19. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 15 alin. (1) referitor la universalitate, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea sunt invocate prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Curtea constată că, în expunerea de motive a Codului de procedură penală, s-a subliniat că *„proiectul noului Cod de procedură penală își păstrează caracterul predominant continental european, dar, ca noutate, introduce multe elemente de tip adversarial, adaptate corespunzător la propriul nostru sistem legislativ”* (Decizia nr. 47 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 27 aprilie 2016, paragraful 17). Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a renunțat întru totul la sistemul continental european în favoarea celui de tip adversarial, ci a implementat în legislația procesual penală anumite principii sau proceduri specifice celui din urmă, adaptându-le, în același timp, sistemului continental european. Astfel, în doctrină s-a reținut că, în logica noului model de proces penal, instanța are un rol subsidiar în administrarea probatoriului, confruntarea judiciară în materia probațiunii purtându-se între procuror, persoana vătămată și inculpat.

21. În același sens, Curtea observă că principiul rolului activ nu mai este consacrat ca atare în Codul de procedură penală, legiuitorul reglementând rolul activ în art. 5 alin. (2) ca o consecință a principiului aflării adevărului doar pentru organele de urmărire penală care au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. Totodată, pentru faza de judecată, dispozițiile art. 363 alin. (2) din Codul de procedură penală prevăd că doar procurorul exercită rol activ în vederea aflării adevărului și a respectării dispozițiilor legale.

22. Cu toate acestea, din ansamblul reglementării procesual penale rezultă că instanța judecătorească își menține în continuare un rol important în lămurirea completă a împrejurărilor cauzei pe bază de probe. În acest sens, dispozițiile art. 349 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecării cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor *pentru lămurirea*

completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului, cu respectarea deplină a legii.

23. Așa fiind, rezultă că în concepția noii reglementări rolul activ al judecătorului nu este eliminat în întregime, ci doar diminuat, instanța putând dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

24. De altfel, chiar Curtea a reținut că filosofia restrângerii rolului activ al instanței și, în general, regândirea sistemului procesului penal, în sensul apropierii acestuia, în anumite privințe, de sistemul adversarial nu pot justifica anumite soluții legislative. Curtea a constatat că, spre deosebire de sistemul adversarial, în care judecătorul poartă răspunderea, de principiu, numai asupra corectitudinii desfășurării procedurii, sarcina stabilirii faptelor și a vinovăției aparținând juraților, în procesul penal român instanța își asumă răspunderea și în privința acestor elemente esențiale, care constituie finalitatea procesului — stabilirea faptei și a vinovăției (Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.013 din 21 decembrie 2017, paragraful 37).

25. Astfel, posibilitatea oferită instanței judecătorești de a dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei se încadrează în noua viziune a legiuitorului, fără a contraveni prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. De altfel, încuviințarea oricăror altor probe decât cele administrate în cursul urmăririi penale, inclusiv cele dispuse din oficiu, poate fi dispusă numai după punerea în dezbateră contradictorie a procurorului, persoanei vătămate și a părților.

26. Totodată, încuviințării acestor probe i se aplică întru totul regulile prevăzute de dispozițiile art. 100 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 100 alin. (4) din același act normativ, instanța judecătorească poate respinge administrarea unor probe atunci când: proba nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii din cauză; se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă; proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu; proba este imposibil de obținut; cererea a fost formulată

de o persoană neîndreptățită; administrarea probei este contrară legii.

27. Astfel, administrarea probelor noi, chiar și a celor propuse din oficiu, poate fi dispusă doar dacă acestea sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii, adică sunt pertinente, concludente și utile cauzei. Administrarea de probe care nu au niciun efect asupra soluționării cauzei ori pentru dovedirea unor aspecte asupra cărora organele judiciare s-au edificat deja nu ar conduce decât la tergiversarea soluționării cauzei.

28. De asemenea dispozițiile criticate trebuie analizate în contextul întregii reglementări referitoare la administrarea și aprecierea probelor, care oferă garanții suficiente pentru realizarea acestei operațiuni numai în temeiul legii, pe bază de criterii obiective, în afara arbitrarului și cu respectarea dreptului persoanei acuzate la un proces echitabil.

29. Astfel, pe de-o parte, conform art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, iar, pe de altă parte, instanța judecătorească nu se pronunță în mod discreționar asupra necesității administrării unor probe noi.

30. Faptul că instanța judecătorească dispune administrarea unor probe noi, propuse din oficiu, nu presupune automat că hotărârea pronunțată se va întemeia exclusiv pe aceste probe. Astfel, dispoziția potrivit căreia probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare este completată, în același text de lege, de mențiunea că această apreciere se realizează în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, ceea ce exclude posibilitatea întemeierii hotărârii numai pe anumite probe, indiferent de valoarea atribuită acestora de către instanța care o pronunță. Acest fapt conferă procedurii caracter echitabil, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure un echilibru suficient între acuzare și apărare.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ghaziri Rami în Dosarul nr. 5.215/120/2014 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală și constată că dispozițiile art. 385 din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 374 alin. (10) din același act normativ, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea listei terenurilor agricole situate în extravilan pentru proiectul de importanță națională în domeniul gazelor naturale „Conducta de transport gaze naturale DN 250 Pojorâta—Vatra Dornei”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) din Legea nr. 185/2016 privind unele măsuri necesare pentru implementarea proiectelor de importanță națională în domeniul gazelor naturale,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă lista terenurilor agricole transport gaze naturale DN 250 Pojorâta—Vatra Dornei”, situate în extravilan pentru proiectul de importanță prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta națională în domeniul gazelor naturale „Conducta de hotărâre.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,

Virgil-Daniel Popescu

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

Ministrul culturii,

Bogdan Gheorghiu

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Nechita-Adrian Oros

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

București, 10 martie 2020.

Nr. 175.

ANEXĂ

LISTA**terenurilor agricole situate în extravilan pentru proiectul de importanță națională în domeniul gazelor naturale „Conductă de transport gaze naturale DN 250 Pojorâta—Vatra Dornei”**

Nr. crt.	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului	Suprafața afectată [mp]	Categoria de folosință	Nr. tarla	Nr. cadastral/ parcelă	Nr. titlu de proprietate	Carte funciară	Observații
1	Suceava	Vatra Dornei	Deținător Usatiuc Dan Florin	803	Pășune	—	33999	—	Fără CF	Imobil înregistrat în CAD
2	Suceava	Vatra Dornei	Cojocaru Vasile Valentin — nud proprietar Dranca Gruia și Dranca Paraschiva — uzufructuari	318	Pășune	—	34325	—	34325	Imobil înregistrat în CAD și CF
3	Suceava	Vatra Dornei	Popa Elena	450	Pășune	—	36050	—	36050	Imobil înregistrat în CAD și CF
4	Suceava	Vatra Dornei	Deținător Usatiuc Dan Florin	50	Pășune	—	33997	—	Fără CF	Imobil înregistrat în CAD
5	Suceava	Vatra Dornei	Deținător Pilug Lăcrămioara	1156	Pășune	—	38881	—	Fără CF	Imobil înregistrat în CAD
6	Suceava	Vatra Dornei	Ursu Gheorghe Ursu Georgeta	568	Pășune		30151		30151	Imobil înregistrat în CAD și CF
7	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	366	Pășune		555			
8	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	1612	Pășune		558			

Nr. crt.	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului	Suprafața afectată [mp]	Categoria de folosință	Nr. tarla	Nr. cadastral/parcelă	Nr. titlu de proprietate	Carte funciară	Observații
9	Suceava	Vatra Dornei	Popa Elena	564	Pășune	—	36047	—	36047	Imobil înregistrat în CAD și CF
10	Suceava	Vatra Dornei	Boncheș Apolonia	3201	Fâneată	—	564/1	—	30450	Imobil înregistrat în CAD și CF
11	Suceava	Vatra Dornei	Boancheș Apolonia	1586	Fâneată	—	565/1	—	38908	Imobil înregistrat în CAD și CF
12	Suceava	Vatra Dornei	Rusu Ion		Fâneată	—	565/3	—	30430	Imobil înregistrat în CAD și CF
13	Suceava	Vatra Dornei	Rusu Kirilla	3603	Fâneată	—	566/1	—	33624	Imobil înregistrat în CAD și CF
14	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	1178	Fâneată		567			
15	Suceava	Vatra Dornei	Bizom Veronica	4800	Pășune	—	718/2	—	30433	Imobil înregistrat în CAD și CF
16	Suceava	Vatra Dornei	Boancheș Ilie (cota 1/2) Rabei Tecla (cota 1/4) Cîrnu Afrodita (cota 1/4) — nud proprietar Boancheș Sofia — uzufructuar asupra 1/4 părți	50	Pășune	—	722/1	—	38906	Imobil înregistrat în CAD și CF
17	Suceava	Vatra Dornei	Boancheș Ilie (cota 1/2) Rabei Tecla (cota 1/4) Cîrnu Afrodita (cota 1/4) — nud proprietar Boancheș Sofia — uzufructuar asupra 1/4 părți	387	Fâneată	—	726/1	—	38907	Imobil înregistrat în CAD și CF
18	Suceava	Vatra Dornei	Andron Georgi (cota 1/5) Andron Gafița (cota 1/5) Boncheș Toader (cota 1/35) Boncheș Domnica (cota 1/35) Boncheș Maria (cota 1/35) Boncheș Ion (cota 1/35) Boncheș Anastasia (cota 1/35) Boncheș Ilie (cota 1/35) Andron Flore (cota 6/80) Ticsa Ioan (cota 26/240) Boncheș Ioana (cota 10/700) Boncheș Tecla (cota 5/700) Cozan Domnica (cota 1/700) Candrea Maria (cota 1/700) Boncheș Ion (cota 1/700) Boncheș Nastasia (cota 1/700) Boncheș Ilie (cota 1/700)	936	Fâneată	—	889/1	—	38913	Imobil înregistrat în CAD și CF

Nr. crt.	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului	Suprafața afectată [mp]	Categoria de folosință	Nr. tarla	Nr. cadastral/ parcelă	Nr. titlu de proprietate	Carte funciară	Observații
19	Suceava	Vatra Dornei	Bocheș Domnica (cota 1/7) Boncheș Maria (cota 1/7) Boncheș Ion (cota 1/7) Boncheș Anastasia (cota 1/7) Boncheș Ilie (cota 1/7) Boncheș Toader (cota 1/7) Boncheș Ioana (cota 1/14) Boncheș Tecla (cota 1/28) Vacar Domnica (cota 1/140) Candrea Maria (cota 1/140) Boncheș Ioana (cota 1/140) Dranca Nastasia (cota 1/140) Boncheș Ilie (cota 1/140)	752	Fâneată	—	889/2	—	38909	Imobil înregistrat în CAD și CF
20	Suceava	Vatra Dornei	Dranca Spiridon (cota 1/10) Dranca Titiana (cota 1/10) Dranca Marina (cota 1/10) Dranca Roman (cota 1/10) Dranca Gafița (cota 1/10) Dranca Spiridon (cota 1/14) Dranca Titiana (cota 1/14) Dranca Marina (cota 1/14) Dranca Roman (cota 1/14) Dranca Ifrim (cota 1/14) Dranca Simion (cota 2/14)	1204	Fâneată	—	886/2	—	33618	Imobil înregistrat în CAD și CF
21	Suceava	Vatra Dornei	Boncheș Maria (cota 1/7) Vacar Domnica (cota 1/7) Bencheș Ioana (cota 1/7) Bencheș Ion (cota 1/7) Dranca Anastasia (cota 1/7) Boancheș Ioan (cota 2/21) Dranca Anastasia (cota 2/21) Boancheș Domnica (cota 2/21)	799	Fâneată	—	873	—	33620	Imobil înregistrat în CAD și CF
22	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	956	Fâneată		876			

Nr. crt.	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului	Suprafața afectată [mp]	Categoria de folosință	Nr. tarla	Nr. cadastral/parcelă	Nr. titlu de proprietate	Carte funciară	Observații
23	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	265	Fâneată		875			
24	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	886	Fâneată		879			
25	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	723	Fâneată		878			
26	Suceava	Vatra Dornei	Boncheș Toader cu 20/140 Boncheș Domnica cu 20/140 Boncheș Maria cu 20/140 Boncheș Ion cu 20/140 Boncheș Anastasia cu 20/140 Boncheș Ilie cu 20/140 Boncheș Ioana cu 10/140 Boncheș Tecla cu 5/140 Vacar Domnica cu 1/140 Candrea Maria cu 1/140 Boncheș Ion cu 1/140 Dranca Anastasia cu 1/140 Boncheș Ilie cu 1/140	245	Fâneată		865		36531	Imobil înregistrat în CAD și CF
27	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	2071	Fâneată		864			
28	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	466	Fâneată		856			
29	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	330	Fâneată		828			
30	Suceava	Vatra Dornei	Zaharia Neculai Zaharia Silvia	290	Fâneată		34994		34994	Imobil înregistrat în CAD și CF
31	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	292	Fâneată		847			
32	Suceava	Vatra Dornei	Mazga Ioachim Mazga Agafia	1832	Fâneată	—	881	—	33626	Imobil înregistrat în CAD și CF
33	Suceava	Vatra Dornei	Neidentificat	167	Fâneată	—	932	—	—	—
34	Suceava	Vatra Dornei	Brad Glicheria	267	Fâneată	—	933/1	—	35678	Imobil înregistrat în CAD și CF
35	Suceava	Vatra Dornei	Brad Glicheria	225	Fâneată	—	933/5	—	38910	Imobil înregistrat în CAD și CF
36	Suceava	Vatra Dornei	Brad Neonila (cota 3/16) Brad Teodora (cota 3/16) Brad Veronica (cota 3/16) Brad Petrea (cota 3/16) Brad Petru (cota 1/4) — nud proprietar Brad Aspazia — uzufructuar pt. (cota 1/4)	685	Fâneată	—	933/2	—	35667	Imobil înregistrat în CAD și CF
37	Suceava	Vatra Dornei	Brad Neonila (cota 3/16) Brad Teodora (cota 3/16) Brad Veronica (cota 3/16) Brad Petrea (cota 3/16) Brad Petrea (cota 1/4)	246	Fâneată	—	933/4	—	38911	Imobil înregistrat în CAD și CF

Nr. crt.	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului	Suprafața afectată [mp]	Categoria de folosință	Nr. tarla	Nr. cadastral/parcelă	Nr. titlu de proprietate	Carte funciară	Observații
38	Suceava	Vatra Dornei	Mazga Sofronia (cota 1/2) Mazga Maxim (cota 1/2)	436	Fâneață	—	933/3	—	38912	Imobil înregistrat în CAD și CF
39	Suceava	Vatra Dornei	Odochian Atanase	1588	Fâneață	—	936	—	35677	Imobil înregistrat în CAD și CF
40	Suceava	Vatra Dornei	Odochian Elisaveta (cota 1/2) Iuga Odochian Filimon (cota 1/2)	2755	Pășune	—	919	—	35673	Imobil înregistrat în CAD și CF
41	Suceava	Pojorâta	Cosovan Mihai Cosovan Rodica	723	Pășune	—	33332	—	33332	Imobil înregistrat în CAD și CF
42	Suceava	Pojorâta	Salvari Aurel	344	Fâneață	—	545/1	—	31596	Imobil înregistrat în CAD și CF
43	Suceava	Pojorâta	Stolerciuc Ion	424	Fâneață	—	545/1	—	31596	Imobil înregistrat în CAD și CF
44	Suceava	Pojorâta	Onica Constantin și Onica Vasile	800	Fâneață	—	3304/2	—	31092	Imobil înregistrat în CAD și CF
45	Suceava	Pojorâta	S.C. Fântânița — S.R.L. Moldovița	468	Fâneață	—	32575 și 32576	—	32575 și 32576	Imobil înregistrat în CAD și CF
46	Suceava	Pojorâta	Flocea Ionel	549	Fâneață	—	34615	—	34615	Imobil înregistrat în CAD și CF
47	Suceava	Pojorâta	Olaru Petru	1206	Fâneață	—	31683	—	31683	Imobil înregistrat în CAD și CF

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea pe anul 2020 a sumei prevăzute ca justă despăgubire aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 620/2013 privind modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.638/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Varianta ocolitoare a orașului Bacău, pe DN 2 — etapa I”, „Varianta ocolitoare a orașului Brașov, pe DN 1”, „Varianta ocolitoare a orașului Mediaș, pe DN 14”, „Varianta ocolitoare a orașului Reghin, pe DN 16 și DN 15” și „Varianta ocolitoare a orașului Târgu Mureș, pe DN 13 și DN 15”, precum și declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire Bacău”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 8 alin. (3) și al art. 9 alin. (8) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea pe anul 2020 a sumei prevăzute ca justă despăgubire aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 620/2013 privind modificarea anexei nr. 1 la

Hotărârea Guvernului nr. 1.638/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Varianta ocolitoare a orașului Bacău, pe DN 2 — etapa I”,

„Varianta ocolitoare a oraşului Braşov, pe DN 1”, „Varianta ocolitoare a oraşului Mediaş, pe DN 14”, „Varianta ocolitoare a oraşului Reghin, pe DN 16 şi DN 15” şi „Varianta ocolitoare a oraşului Târgu Mureş, pe DN 13 şi DN 15”, precum şi declanşarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire Bacău”, cu modificările şi completările ulterioare, cu suma totală de 12,05 mii lei, care se alocă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor, în limita sumelor aprobate prin Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, la capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 58 „Proiecte cu finanţare din fonduri externe nerambursabile aferente cadrului financiar 2014—2020 (POIM)”.

(2) Suma suplimentată prevăzută la alin. (1) se utilizează în scopul acordării justei despăgubiri pentru exproprierea imobilului prevăzut la poziţia nr. crt. 570 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 620/2013 privind modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.638/2004 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiţii „Varianta ocolitoare a oraşului Bacău, pe DN 2 — etapa I”, „Varianta ocolitoare a oraşului Braşov, pe DN 1”, „Varianta

ocolitoare a oraşului Mediaş, pe DN 14”, „Varianta ocolitoare a oraşului Reghin, pe DN 16 şi DN 15” şi „Varianta ocolitoare a oraşului Târgu Mureş, pe DN 13 şi DN 15”, precum şi declanşarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Varianta de ocolire Bacău”, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Suma prevăzută la alin. (1) se virează de către Ministerul Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor, în termen de 30 de zile de la data solicitării acesteia, într-un cont bancar deschis pe numele Companiei Naţionale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. la dispoziţia proprietarilor de imobile, pentru lucrarea de utilitate publică, în vederea efectuării plăţii despăgubirilor în cadrul procedurilor de expropriere, în condiţiile legii.

Art. 2. — Ministerul Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor, prin Compania Naţională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu prevederile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri, precum şi de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acesteia.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor, infrastructurii şi comunicaţiilor,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanţelor publice,
Vasile-Florin Ciţu

Bucureşti, 10 martie 2020.
Nr. 176.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru excluderea unor părţi de imobile expropriate prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2014 privind declanşarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al obiectivului de investiţii „Autostrada Sebeş—Turda”, precum şi modificarea suprafeţelor expropriate aferente imobilelor identificate la poziţiile număr curent 4153, 4154, 4155 şi 4161 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2014

Având în vedere Sentinţa civilă nr. 97/2019 emisă de către Curtea de Apel Cluj în Dosarul nr. 57/33/2015, în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 11 alin. (6) şi alin. (6¹)—(6³) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes naţional, judeţean şi local, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Se aprobă excluderea unor părţi de imobile în suprafaţă totală de 37.196,93 mp, expropriate prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2014 privind declanşarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al obiectivului de investiţii „Autostrada Sebeş—Turda”, cu modificările ulterioare, identificate la poziţiile număr curent 4153, 4154, 4155 şi 4161 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2014, după cum urmează:

1. la poziţia număr curent 4153, suprafaţa exclusă este de 6.164,27 mp;

2. la poziţia număr curent 4154, suprafaţa exclusă este de 2.383,01 mp;

3. la poziţia număr curent 4155 şi la poziţia număr curent 4161, suprafaţa totală exclusă este de 28.649,65 mp.

Art. II. — Poziţiile număr curent 4153, 4154 şi 4155 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2014 privind declanşarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al obiectivului de investiţii „Autostrada Sebeş—Turda”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 2 iunie 2014, cu

modificările ulterioare, se modifică, în urma excluderii aprobate potrivit art. I, în sensul actualizării suprafeței de expropriat, după cum urmează:

1. la poziția număr curent 4153, suprafața de expropriat este de 2.683,00 mp;
2. la poziția număr curent 4154, suprafața de expropriat este de 710,00 mp;
3. poziția număr curent 4161 se comasează cu poziția număr curent 4155;

4. la poziția număr curent 4155, suprafața totală de expropriat este de 2.255,00 mp.

Art. III. — Poziția număr curent 4161 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 399/2014 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al obiectivului de investiții „Autostrada Sebeș—Turda”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 2 iunie 2014, cu modificările ulterioare, se abrogă ca urmare a comasării prevăzute la art. II pct. 3.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 10 martie 2020.
Nr. 178.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului culturii și identității naționale nr. 2.883/2019 privind clasarea în Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea Chilii nord, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică A, schimbarea de grupă valorică din B în A a monumentelor istorice clasate în Lista monumentelor istorice cu denumirile Mănăstirea Sărăcinești, Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Clopotniță, Zid de incintă, situate la adresa poștală satul Valea Cheii, Str. Principală nr. 49, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea, precum și pentru modificarea Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.314/2004 privind aprobarea Listei monumentelor istorice, actualizată, și a Listei monumentelor istorice dispărute

Având în vedere Referatul nr. 2.991 din 17 iulie 2018 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii și identității naționale privind clasarea în Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea Chilii nord, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică A și schimbarea de grupă valorică din B în A a monumentelor istorice clasate în Lista monumentelor istorice cu denumirile Mănăstirea Sărăcinești, Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Clopotniță, Zid de incintă, situate la adresa poștală satul Valea Cheii, nr. 324, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 1 lit. b), art. 19 alin. (4) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.883/2019 privind clasarea în Lista monumentelor istorice a monumentului istoric cu denumirea Chilii nord, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică A, schimbarea de grupă valorică din B în A a monumentelor istorice clasate în Lista

monumentelor istorice cu denumirile Mănăstirea Sărăcinești, Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Clopotniță, Zid de incintă, situate la adresa poștală satul Valea Cheii, Str. Principală nr. 49, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea, precum și pentru modificarea Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.314/2004

privind aprobarea Listei monumentelor istorice, actualizată, și a Listei monumentelor istorice dispărute, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, se modifică după cum urmează:

1. În tot cuprinsul ordinului, adresa poștală „satul Valea Cheii, nr. 324, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea” se modifică și se înlocuiește cu „Str. Principală nr. 49, satul Valea Cheii, comuna Păușești-Măglași, județul Vâlcea”.

2. La articolul 3, dispoziția de modificare va avea următorul cuprins:

„— La anexa nr. 1, numerele curente 710, 711, 712, 713 din lista monumentelor istorice situate în județul Vâlcea vor avea următorul cuprins:”.

Art. II. — Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.314/2004 privind aprobarea Listei monumentelor istorice, actualizată, și a Listei monumentelor istorice dispărute, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 și 646 bis din 16 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. 1 la pozițiile 712 și 713, coloana 6 „Datare” va avea următorul cuprins: „1692”.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

București, 26 noiembrie 2019.
Nr. 3.139.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

